

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЪР НА РЕГИОНАЛНОТО РАЗВИТИЕ И
БЛАГУОСТРОЙСТВОТО

08-01-254 / 27.11.12r

ДО
ЕВРОПЕЙСКАТА КОМИСИЯ

ЧРЕЗ
МИНИСТЪРА НА ФИНАНСИТЕ

Относно: Предварително уведомление във връзка с позицията на Република България, че финансирането с публични средства в отрасъл водоснабдяване и канализация (ВиК) не представлява държавна помощ, по смисъла на чл. 107, пар. 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА,

Във връзка с предстоящо планиране на инвестиции с публичен произход в областта на водоснабдяването и канализацията на Република България, бихме искали да съгласуваме с Вас нашата позиция, че финансирането с публични средства в отрасъл „Водоснабдяване и канализация“ (ВиК) не представлява държавна помощ, по смисъла на член 107, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС).

В последните 10 години в Република България се извършва реформа в отрасъл ВиК, целта на която е постигане на съответствие с европейското законодателство в областта на питейните води и на събирането и пречистването на отпадъчните води от населените места, осигуряване на необходимото качество на ВиК услугите, съответстващо на добрите европейски практики, при гарантиране на устойчивост на развитие на отрасъла чрез прилагане на интегриран подход, повишена ефективност и оптимизиране на ресурсите на регионален принцип. Изпълнението на тези цели е свързано с влягане на голям обем от инвестиции с публичен произход в отрасъл ВиК. Планираните инвестиции включват средства от вътрешни и външни финансови източници: Държавен бюджет, собствен бюджет на общините, Европейски структурни и инвестиционни фондове и други международни финансови инструменти.

Бенефициенти на финансовите средства, предмет на публичното финансиране в отрасъл ВиК са от една страна държавата и общините, като собственици на ВиК инфраструктурата в Република България, от друга страна - ВиК операторите, предоставящи услуги в обособените територии в качеството си на търговски дружества, които стопанисват публичната ВиК инфраструктура, както и в случаите, в които са разпоредители с публични средства (напр. бенефициенти по Оперативна програма „Околна среда 2014 – 2020 г.“).

Институционалното устройство и управление на ВиК отрасъла в Република България е уредено в Закона за водите (ЗВ, обн. ДВ 67/1999г., в сила от 28.01.2000г., посл. изм. ДВ 58/2017г.), Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ, обн. ДВ 18/2005г., в сила от 20.01.2005г., посл. изм. ДВ 58/2015) и подзаконовите актове към тях. В тези нормативни актове се определят следните основни характеристики на ВиК отрасъла:

1. Собствеността върху ВиК инфраструктурата в Република България:

Собствеността върху ВиК инфраструктурата, предназначена да осигурява доставянето на питейна вода, събирането, отвеждането и пречистването на отпадъчни води в населените места в Република България, е определена като публична: държавна, когато обслужва потребителите на територията на повече от една община и общинска, когато обслужва потребителите на територията само на една община.

Съгласно чл. 13, ал. 1, т. 5, т. 6 и т. 7 от ЗВ, публична държавна собственост са следните водностанански системи и съоръжения:

- водоснабдителните системи или части от тях, чрез които се доставя вода до уличните водопроводни мрежи за потребителите на територията на повече от една община;
- пречиствателните станции или съоръжения и съоръженията за обеззаразяване на вода за питейно-битови цели и обществени нужди, за производствени, промишлени и други дейности с търговски характер, когато са предназначени за потребителите на повече от една община;
- отвеждащите канализационни колектори с прилежащите им съоръжения и пречиствателните станции и съоръжения за отпадъчни води, които обслужват потребителите на територията на повече от една община.

Съгласно чл.19, ал.1, т.4, подточки а) и б) от ЗВ, публична общинска собственост са:

- водоснабдителните системи или части от тях, включващи мрежи и съоръжения за отнемане, пречистване, обеззаразяване, съхраняване и транспортиране на водите, чрез които се доставя вода за потребителите на територията на общината, както и уличните разпределителни водоснабдителни мрежи в урбанизираните територии и водопроводните отклонения до измервателните уреди в имотите на потребителите;

- уличните канализационни мрежи и дъждоприемните шахти в урбанизираните територии и отвеждащите канализационни колектори с прилежащите им съоръжения и пречиствателните станции и съоръженията за отпадъчни води, които обслужват потребителите на територията на общината.

Територията на страната за нуждите на управлението, планирането и изграждането на ВиК системи и за предоставянето на ВиК услуги е разделена на обособени територии (чл.198а от ЗВ). Обособените територии са определен брой, самостоятелни териториални единици, които обхващат една или няколко общини. В границите на обособените територии действа само един ВиК оператор.

Когато обособената територия обхваща повече от една община, ВиК системите в нея се управляват от Асоциация по ВиК, в която участват държавата и общините, включени в нея. Асоциацията по ВиК е представител на публичните органи в лицето на държавата и общините - собственици на ВиК системите в границите на обособената територия.

В случаите, в които обособената територия обхваща само една община, управлението на водоснабдителните и канализационните системи е от компетентността на общинския съвет.

Публичните органи, в качеството си на собственици на ВиК системите (Общинските съвети или Асоциациите по ВиК) определят ВиК оператора в обособената територия и сключват договор за стопанисване, поддръжане и експлоатация на ВиК системите и предоставяне на ВиК услуги.

В изпълнение на разпоредбите на Закона за изменение и допълнение на ЗВ (обн. ДВ, бр. 47 от 2009 г.), с Решение № РД-02-14-2234 / 22.12.2009 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството (обн. ДВ, бр. 7 от 2010 г.) са определени 51 обособени територии, които съгласно § 34 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) към ЗВ съвпадат с териториите на действащите до влизането в сила на закона регионални и общински ВиК оператори. Действащите ВиК оператори в тези обособени територии са търговски дружества с публично (държавно и/или общинско) участие в капитала, като само в една от обособените територии предоставянето на ВиК услугата е възложено чрез концесия.

От изложената фактическа обстановка може да бъде направен извод, че публичното финансиране на ВиК отрасъла при нормативно определените от националното законодателство особености не представлява държавна помощ по смисъла на чл. 107, параграф 1 от ДФЕС.

2. Предоставяне на ВиК услуги, ВиК оператори:

ВиК услугите по чл. 1, ал. 1 от ЗРВКУ са услугите по пречистване и доставка на вода за питейно-битови, промишлени и други нужди, отвеждане и пречистване на отпадъчните и дъждовните води от имотите на потребителите в урбанизираните територии (населените

места и селищните образувания), както и дейностите по изграждането, поддържането и експлоатацията на водоснабдителните и канализационните системи, включително на пречиствателните станции и другите съоръжения. Съгласно чл. 2, ал.1 от ЗРВКУ, ВиК оператори са всички предприятия с предмет на дейност извършване на ВиК услуги. ВиК операторите сключват договори за стопанисване, поддържане и експлоатация на мрежите и съоръженията и предоставяне на ВиК услуги в обособената територия с публичния собственик на ВиК системите.

Съгласно чл. 198о, ал. 2 от Закона за водите, само един ВиК оператор може да осъществява дейностите по стопанисване, поддържане и експлоатация на публичните ВиК системи и съоръженията и предоставяне на ВиК услуги в границите на една обособена територия. Следва да се отбележи, че в същия член на ЗВ (чл.198о, ал.6) е допуснато изключение за операторите, обслужващи отделни потребители - локални системи в затворени курортни комплекси, отделни обекти или предприятия, като в тези случаи услугата е ограничена до поддръжка на вътрешни мрежи и съоръжения в рамките на частни обекти (след общ водомер) и не засягат предоставянето на обществените ВиК услуги.

Въз основа на горезилюженото обобщаваме, че в рамките на посочените обособени територии, на които е разделена Република България (чл.198а от ЗВ) действа само един ВиК оператор, осъществяващ дейностите по стопанисване, поддържане и експлоатация на ВиК системите и съоръженията, предоставящ ВиК услуги на населението. Това на практика ефективно предотвратява възможността за конкуренция по отношение на доставянето на ВиК услуги на потребителите в рамките на всяка обособена територия - те действат в условията на затворен за конкуренция регионален пазар.

В допълнение на излюженото следва да бъде отбелязано и обстоятелството, че ВиК инфраструктурата не среща пряка конкуренция и от други инфраструктури от същия вид или други инфраструктури от различен вид, предлагащи услуги със значителна степен на заменяемост, или пряко с такива услуги. Липсата на пряка конкуренция между инфраструктурите е най-характерна за широкообхватните мрежови инфраструктури, които са естествени монополи, т.е. чието дублиране би било икономически нецелесъобразно. С оглед нормативната уредба относно собствеността, изграждането и експлоатацията на ВиК инфраструктурата в България, тя не се конкурира с друга инфраструктура от същия вид.

В допълнение отбелязваме, че самата ВиК инфраструктура, включително нейното изграждане и реконструкция, не е предназначена да облагодетелства избирателно конкретно предприятие или сектор и предоставя ползи за обществото като цяло. Крайната цел на публичното финансиране на ВиК отрасъла е повишаване на качеството на ВиК услугата, която се ползва от населението и от всички предприятия в обособената територия. Общо ВиК отрасълът може да се определи като отрасъл от обществен интерес.

3. Планиране на развитието на ВиК инфраструктурата. Финансиране на отрасъл ВиК:

Министерският съвет определя държавната политика за отрасъла ВиК като част от водностанопанската политика на страната и Националната стратегия за управление и развитие на водния сектор в Република България (чл.10а от ЗВ). Държавната политика, свързана с дейностите по експлоатация, изграждане, реконструкция и модернизация на водностанопанските системи и съоръжения, се осъществява от министъра на регионалното развитие и благоустройството - за водоснабдителни и канализационни системи и съоръжения на населените места и за предпазване от вредното въздействие на водите в границите на населените места.

Съгласно чл. 10а, ал. 2 от ЗВ, Министерският съвет приема Стратегия за развитие и управление на водоснабдяването и канализацията в Република България (Стратегията) за период не по-малък от 10 години. Със Стратегията се определят основните цели, приоритетите, необходимите средства и източниците на финансиране за изграждане и развитие на ВиК системите и за повишаване на качеството на ВиК услугите. Стратегия за развитие и управление на водоснабдяването и канализацията в Република България за периода 2014-2023 г. е приетата с Решение № 269 на Министерския съвет от 2014 г.

В рамките на обособените територии, конкретните мерки за планиране на развитието на ВиК инфраструктурата с цел постигане на съответствие със законодателството в областта на опазване на водите и високо качество на услугите, се осъществява от Асоциациите по ВиК и общините, които в изпълнение на това задължение приеха през 2014г. регионални генерални планове и инвестиционни програми – краткосрочни, средносрочни и дългосрочни, към тях.

Възможностите за осигуряване на идентифицираните в нормативните документи нужди от инвестиции в отрасъл ВиК включват различни финансови източници, някои от които са разгледани по-долу.

ВиК операторите инвестират в публична ВиК инфраструктура в изпълнение на задълженията, поставени в сключените договори за стопанисване, поддържане и експлоатация на ВиК системите и съоръженията и предоставяне на водоснабдителни и канализационни услуги. Определеният общ и годишен размер на средствата, които операторите са задължени да инвестират в публична ВиК инфраструктура е недостатъчен за покриване на необходимия финансов ресурс, тъй като средствата, които се генерират през цената на ВиК услугата са ограничени от праг на социалната поносимост на населението, съгласно разпоредбите на ЗРВКУ.

Голяма част от необходимите за отрасъл ВиК средства се предвижда да бъдат осигурени от публични финансови източници – от Държавния бюджет и бюджета на общините, от ЕСИФ и други международни финансови инструменти.

Независимо от източниците на финансиране, съгласно разпоредбите на ЗВ, собствеността на новоизградената ВиК инфраструктура ще бъде публична: държавна – в случаите в които обслужва повече от една община, или общинска, ако е предназначена да обслужва населението само на една община. След като бъдат изградени и въведени в експлоатация новите ВиК мрежи и съоръжения, следват процедури, съгласно които собственикът (държава или община) регистрира новия актив и го предоставя за експлоатация на ВиК оператора. Тъй като собствеността на съществуващата ВиК инфраструктура е определена, при нейната реконструкция съответният собственик ще е задължен да предприеме необходимите действия и да отрази промяната в стойността на активите в съответствие с приложимото законодателство, както и да предприеме необходимите действия в съответствие с подписания договор с ВиК оператора.

4. Приложимост на режима на държавните помощи при финансиране на ВиК инфраструктурата в отрасъл ВиК:

С оглед извършване на категорично заключение за съответствие със законодателството в областта на държавните помощи, респ., че финансирането с публични средства на отрасъл ВиК не представлява държавна помощ по смисъла на параграф 1 от чл.107 на ДФЕС, излагаме следния анализ на елементите от определението, приложени за българските условия:

По отношение на оценката за държавна помощ на ниво собственик на инфраструктурата, се позоваваме на т. 211 от *Известие на Комисията относно понятието за държавна помощ, посочено в член 107, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз* (Известие на Комисията), съгласно което засягането на търговията между държавите членки или нарушенията на конкуренцията обикновено са изключени по отношение на изграждането на инфраструктура в случаите, когато са изпълнени следните условия:

(i) инфраструктурата обикновено не среща пряка конкуренция от други инфраструктури от същия вид или други инфраструктури от различен вид, предлагащи услуги със значителна степен на заменяемост, или пряко с такива услуги.

Липсата на пряка конкуренция между инфраструктурите е най-характерна за широкообхватните мрежови инфраструктури, които са естествени монополи, т.е. чието дублиране би било икономически нецелесъобразно.

С оглед на представената съществуваща нормативна уредба относно собствеността, изграждането и експлоатацията на ВиК инфраструктурата в България е видно, че тя не се конкурира с друга инфраструктура от същия вид.

(ii) частното финансиране е незначително в сектора в съответната държава членка.

Както вече беше споменато по-горе, частното участие във ВиК инфраструктурата е ограничено и се отнася само до поддръжка или изграждане на вътрешни мрежи и съоръжения в рамките на частни обекти (след водомер) и не засяга предоставянето на обществените ВиК услуги.

(iii) самата инфраструктура и нейното изграждане не е предназначена да облагодетелства избирателно конкретно предприятие или сектор и предоставя ползи за обществото като цяло.

Съгласно чл. 2а, ал. 1, т. 2 от ЗВ правото на всеки гражданин на достъп до вода за питейно-битови цели като основна жизнена потребност е приоритет на държавната политика и на политиката, осъществявана от органите на местно самоуправление. ВиК услугите по чл. 1, ал. 2 от ЗРВКУ, са дейности от обществен интерес, а водата за питейно - битови нужди е основна жизнена потребност.

Съгласно т. 221 от Известието на Комисията, докато експлоатацията на мрежи за водоснабдяване и канализация представлява икономическа дейност, самото изграждане на всеобхватна ВиК мрежа обикновено отговаря на условията, посочени в т. 211, и поради това неговото финансиране обикновено не нарушава конкуренцията или не засяга търговията между държавите членки.

При анализа за наличието на помощ на ниво оператор на инфраструктурата, следва да се има предвид, че съгласно правната и регулаторна рамка в страната не може да се говори за един национален пазар на ВиК услуги, а за множество териториално обособени регионални пазари, тъй като, в съответствие с разпоредбите на чл. 198а на ЗВ, територията на страната за нуждите на планирането, изграждането, поддръжката и управлението на ВиК системи и предоставянето на ВиК услуги е разделена на „обособени територии“, които съгласно параграф 34 от ПЗР на ЗИД на ЗВ (Обн., ДВ., бр. 47 от 2009 г.), съвпадат с териториите на действащите до влизането в сила на закона ВиК оператори.

По този начин, разделяйки територията на страната на обособени територии и фактът, че „в границите на една обособена територия само един ВиК оператор може да осъществява дейностите по стопанисването, поддържането и експлоатацията на ВиК системите и съоръженията, както и предоставянето на ВиК услуги на потребителите“ на практика предотвратява възможността за конкуренция между ВиК дружествата по отношение на доставянето на ВиК услуги на потребителите в рамките на всяка обособена територия – те действат в условията на затворен за конкуренция регионален пазар. Като цяло, моделът на

управление и предоставяне на ВиК услуги в Република България, очертан с посочените по – горе нормативни актове и стратегически документи, е специфичен за страната. Поради обстоятелството, че ВиК услугите се предоставят от оператори, действащи в обособени територии с нелиберализиран пазар, където само един оператор може да поддържа публичната ВиК инфраструктура, подпомагането не би могло да засегне конкуренцията между държавите - членки на ЕС.

В анализа на съществуващата ситуация по отношение на възлагането на ВиК услуги в обособените територии допълваме, че в една от обособените територии – Столична голяма община - стопанисването на ВиК системите е предоставено чрез възлагане на концесия. От този единствен за страната случай не би следвало да се счита, че съществува конкуренция „за“ този пазар, тъй като правата на евентуалните участници на него не биха били нарушени от реконструкция или изграждане на нова ВиК инфраструктура. За времето на действие на договора стопанисването ѝ ще бъде възложено на действащия ВиК оператор, а след изтичане на неговия договор – на оператор, избран чрез открита недискриминационна процедура за избор на концесионер.

В т. 188 от Известието на Комисията, са посочени четири условия, кумулативното изпълнение на които изключва евентуално нарушаване на конкуренцията. В тази връзка излагаме следния анализ на изпълнението на тези условия в отрасъл ВиК на Република България, обобщавайки изложените по-горе факти:

а) ВиК услугата е обект на законен монопол (установен в съответствие с правото на ЕС).

Аргументите за наличието на затворен за конкуренция пазар се съдържа в чл. 198а, чл.198о, ал. 2 от ЗВ и § 34 от ПЗР на ЗИД на Закона за водите (Обн., ДВ., бр. 47 от 2009 г.), като в границите на една обособена територия само един ВиК оператор може да осъществява дейностите по стопанисването, поддържането и експлоатацията на ВиК системите и съоръженията, както и предоставянето на ВиК услуги на потребителите срещу заплащане.

Следва да се има предвид, че потребителите нямат възможност да избират между конкуриращи се доставчици или конкурираща се инфраструктура, тъй като дублирането на широкообхватните мрежови инфраструктури, каквито са и ВиК системите, е икономически нецелесъобразно, както и поради факта, че съгласно ЗВ собствеността на инфраструктурата за предоставяне на ВиК услуги е определена като публична, поради което е налице монопол при предоставяне на ВиК услугите в рамките на обособената територия.

б) Законният монопол не само изключва конкуренцията на пазара, но и за пазара, с което се изключва всякаква евентуална конкуренция за функцията на изключителен доставчик на въпросната услуга.

Законният монопол е определен като ситуация, при която „услуга, било то по закон или чрез регулаторни мерки, е запазена само за един доставчик с ясна забрана други оператори да предоставят тази услуга (дори за удовлетворяване на евентуално остатъчно търсене от определени клиентски групи). При все това, само фактът, че предоставянето на обществена услуга е възложена на конкретно предприятие, не означава, че това предприятие разполага със законен монопол“ (бележка 272 към параграф 188 от Известието на Комисията). Съгласно чл. 198о, ал. 2 от ЗВ, само един ВиК оператор може да осъществява дейностите по стопанисване, поддържане и експлоатация на публичните ВиК системи и съоръженията и предоставяне на ВиК услуги в границите на една обособена територия, като е допуснато изключение за операторите по чл. 198о, ал. 6 от ЗВ, което както вече беше споменато е незначително и ограничено.

В контекста на описаното по-горе, следва да се допълни, че при изграждането на публична ВиК инфраструктура с публичен ресурс в обособената територия на Столична голяма община в условия на действащ към момента концесионен договор, трябва да се гарантира, че настоящият доставчик на услугата не получава икономическо предимство от публичното финансиране на инфраструктурата, като се изследва обемът на инвестицията в рамките на условията на сключения договор и да се гарантира еквивалентност на престациите на двете страни по него.

в) Услугата не се конкурира с други услуги.

Както вече посочихме в изложението по-горе, в границите на обособените територии няма еквивалентна услуга на ВиК услугата, предоставяна от ВиК операторите, която напълно да я замести. Финансирането на ВиК отрасъла няма да доведе до поставяне в по-неблагоприятно положение на доставчици на сходни услуги, тя е обект на естествен монопол.

г) Ако доставчикът на услуги осъществява своята дейност на друг (географски или продуктов) пазар, който е отворен за конкуренция, трябва да бъде изключено кръстосано субсидиране.

За да е възможно цялото публично финансиране на инфраструктурата да попадне извън приложното поле на правилата за държавните помощи, държавите членки трябва да гарантират, че финансирането, предоставено за ВиК инфраструктура, не може да се използва за кръстосано субсидиране или за непряко субсидиране на други икономически дейности, включително за експлоатацията на инфраструктурата.

Кръстосано субсидиране както на ниво собственик на активите, така и на ниво ВиК оператор е изключено, тъй като се води отделно счетоводство, разходите и приходите се разпределят по подходящ начин и се гарантира, че други дейности не се възползват от

публично финансиране. Съгласно чл. 15, т. 1 от ЗРВКУ, ВиК операторите водят отделна счетоводна отчетност за всяка дейност – предмет на ценово регулиране.

При анализа на наличието на държавна помощ по отношение на изпълнителите на строителни и монтажни работи по изграждане, реконструкция, модернизация и рехабилитация на ВиК инфраструктурни обекти, следва да се има предвид, че подпомагането не представлява държавна помощ, тъй като същите се определят чрез провеждането на открити, прозрачни, недискриминационни и достатъчно добре разгласени процедури за обществени поръчки, по смисъла на параграф 91-108 от Съобщение на Комисията относно понятието за държавна помощ в съответствие с чл. 107, пар. 1 от Договора за функционирането на ЕС.

При анализа на наличието на държавна помощ по отношение на крайните потребители, следва да се има предвид, че държавна помощ може да възникне само когато получателят ѝ е предприятие по смисъла на държавните помощи. В този смисъл, следва да бъдат разграничени два типа крайни ползватели на ВиК услуги – граждани, по отношение на които може да се изключи наличието на държавна помощ и предприятия. По отношение на предприятията, следва да се има предвид, че те заплащат за ВиК услугите за питейно-битово водоснабдяване и отвеждане на отпадъчни води, съгласно определената единна цена за обособената територия. Различия могат да съществуват по отношение на цената за пречистване в зависимост от специфичните качества на отпадъчната вода, която изпускат в канализацията, съобразен с принципа „замърсителят плаща“ и изчислени на базата на разходите за извършването на услугата. В този смисъл не се създават условия за преференциално третиране на определени предприятия и съответно може да се изключи наличие на държавна помощ.

В заключение на изложеното, обобщаваме съществуващата правно-регулаторна рамка, свързана с финансиране с публични средства на отрасъл ВиК в Република България:

Собствеността върху ВиК инфраструктурата, предназначена да осигурява доставянето на питейна вода, събирането, отвеждането и пречистването на отпадъчни води в населените места в Република България, е определена като публична: държавна, когато обслужва потребителите на територията на повече от една община и общинска, когато обслужва потребителите на територията само на една община.

Следва да бъде отбелязано, че изцяло дейността по изграждането, стопанисването и управлението на ВиК системите и съоръженията са във връзка с изпълнение на публичните функции на държавата и общините, вменени им по закон.

Територията на страната за нуждите на управлението, планирането и изграждането на ВиК системи и за предоставянето на ВиК услуги е разделена на обособени територии, които

обхващат една или няколко общини и в границите на които действа само един ВиК оператор. Съгласно Закона за водите, само един ВиК оператор може да осъществява дейностите по стопанисване, поддържане и експлоатация на публичните ВиК системи и съоръженията и предоставяне на ВиК услуги в границите на една обособена територия. Възможността частно-правни субекти да притежават собственост върху ВиК системи е ограничена и не засяга предоставянето на обществените ВиК услуги.

Предоставянето на ВиК услуги е обект на законен монопол в рамките на нелиберализиран пазар, което изключва конкуренция на пазара, както и не може да предполага засягане на конкуренцията между държавите-членки на ЕС.

Финансирането на ВиК отрасли не е предназначено да облагодетелства избирателно конкретно предприятие или сектор и предоставя ползи за обществото като цяло. Крайната цел на публичното финансиране на ВиК отрасли е повишаване на качеството на ВиК услугите, които се ползват от населението и от всички предприятия в обособената територия. Общо ВиК отрасли може да се определи като отрасъл от обществен интерес.

В случаите, в които ВиК операторите извън качеството им на доставчици на ВиК услуги осъществяват дейност на друг пазар, отворен за конкуренция, се прилага нормативно определеното изискване за водене на отделни счетоводни сметки, както за всяка дейност, предмет на ценовото регулиране, така и извън изискванията на ценообразуването, като приходите и разходите се разпределят така, че от публичното финансиране, предоставено за услугата, предмет на законен монопол да не може да се възползват други, нерегулирани дейности.

В качеството си на бенефициенти на публично финансиране ВиК операторите са задължени по закон да възлагат изпълнението на строителни и монтажни работи по изграждане, реконструкция, модернизация и рехабилитация на ВиК инфраструктурни обекти, чрез провеждането на открити, прозрачни, недискриминационни и достатъчно добре разгласени процедури за обществени поръчки, съгласно Закона за обществените поръчки (обн. ДВ бр. 13/2016 г., посл. изм. ДВ бр. 85/2017 г.).

Предвид изложеното, поддържаме тезата, че финансирането с публични средства на отрасъл ВиК, не представлява държавна помощ по смисъла на чл. 107, параграф 1 от ДФЕС, тъй като регулирани ВиК услуги се предлагат от един ВиК оператор в рамките на обособена територия на нелиберализиран пазар и различните мерки за подпомагане на отрасли с публични средства нямат потенциала да засегнат конкуренцията при стриктно изпълнение на действащата нормативна база.

С оглед посоченото и в контекста на увеличеното партньорство между Република България и Европейската комисия, моля да разгледате настоящата пренотификация.

Целта е всички възможни въпроси да бъдат изяснени предварително и в разумен срок така, че да не възпрепятстват изпълнението на ОП „Околна среда“ 2014-2020 и цялостното финансиране на отрасъла.

Съобразно гореизложеното, в приложение предоставям на вниманието Ви документи, аргументиращи горепосочения извод за липса на държавна помощ.

С оглед на изложеното, моля, за Вашето становище по приетата от наша страна позиция, вземайки предвид изложените по – горе обстоятелствата в тази насока.

С уважение и в очакване на информация от Ваша страна, оставаме на разположение за изясняване на допълнителни въпроси.

Приложение:

1. Закон за водите;
2. Закон за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги;
3. Стратегията за развитие и управление на водоснабдяването и канализацията в Република България 2014 – 2023 г;
4. Доклад на министъра на регионалното развитие и благоустройството за Утвърждаване на позицията, че финансирането с публични средства на инфраструктурата в отрасъл водоснабдяване и канализация (ВиК) не представлява държавна помощ, по смисъла на чл. 107, пар. 1 от Договора за функциониране на Европейския съюз;
5. Доклад на Световна банка „Предизвикателства пред финансирането на отрасъл ВиК от държавата и ОПОС“.

МИНИСТЪР:

НИКОЛАЙ НАНКОВ

